

Izhaja vsako prvo
in tretjo soboto v
mesecu. Stane na
leto 6 K, na pol
leta 3 K. Posa-
mezni listi po
30 vin.

JEŽ

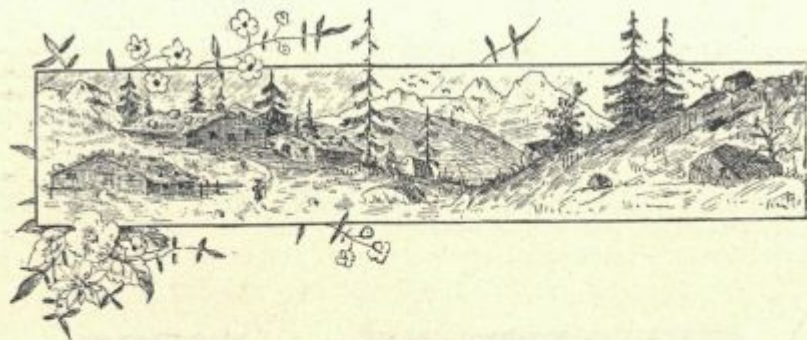
Naročnina naj se
pošilja upravni-
štvu. Rokopisi pa
uredništvu, JEŽA
v Ljubljani. Inse-
rati se računajo
po dogovoru.

List 9. - V Ljubljani, dne 10. aprila 1909. - Leto VII.

Dobro se je odrezal.

Učitelj: Že zopet se nisi nič učil, čemu pač imaš knjige?
Učenček: Da ne nosim prazne torbe v šolo.

IVAN SAJOVIC - VELESOVSKI.

NI VSE ZLATO, KAR SE SVETI.

Z imenitnim mačkom koraka dijak Viktor po starem trgu in modruje sam pri sebi:

„Sinoči krok, predsinočnjim krok, drevi krok, jutri zvečer krok. Večen krok, v šoli pa večne dvojke. Pri meni je vse večno, samo „okroglo“ je minljivo. Vse bi se preneslo: krok, maček in dvojke, ako bi le človek imel denar za krok, za dvojke ga bo že dal kdo, kadar bo treba plačati šolnino. Drevi zopet krok, je bila sinočnja oziroma zjutrajna naša parola! Lahka parola, ako ima človek denarce v žepu; jaz se pa pišem s tremi črkami: suh. Kako naj toraj krokam: denarja nič, kredita nič, pumpa pa že veliko več kot preveč. Kaj bo kadar pride 15 v mesecu, ko bo treba plačati stanovanje; denarja pa ne bom imel niti za desetino svojih dolgov. Kaj bo!? Kaj bo!? Ako bi sedaj le našel tu na trotoarju denarnico z desetimi kronicami ali pa kar na tleh ležeč cekinček najsibo za dvajset ali za deset kronic, branil bi se seveda tudi ne takega za sto kron, juhe! „kroat' lušno je!“ No, upajmo, da ga ne bo. Vendar! kaj se tamle tako sveti? Mogoče cekin za dvajset kron? Da! cekin je, toda samo za deset kron. Poglejmo, kje je polip! Da, tam na oglu stoji, toraj ne smem pobrati zlatega cekinčka. Parkrat mimo njega, med tem odide polip kam drugam in ti zlati cekinček boš večno blagrovan. Nikdar te ne pozabim. Gotovo cekinček si, zdi se mi pa, da samo za deset kron. Naj bo kakoršenkoli, samo da je denar. Nazaj, da mi ga kdo ne odnese izpred nosa! Dobro! Policaja ni

več tam, ljudi tudi ni na Starem trga. Še par korakov in cekinček, ti zlati cekinček boš moj. Je že moj! Videl, mislim, me ni nihče. Sam Bog ve, je-li za deset ali za dvajset kron, težak je precej, upam, da bo za dvajset kron. Hitro domov na stanovanje, da vidimo deset ali dvajset. Poskusimo z žrebom uganiti? Šteti hočem korake do postajališča električne železnice. Ako jih naštejemo ravno na pare, je cekin za dvajset kron, sicer za deset. Eden, dva, tri, štiri . . . No, tam mi pa gre moj kolega v šoli in pri pijači Fridolin nasproti. Nazdar, Fridl! Prokleta smola! Zmotil me je da spet ne bom vedel, deset ali dvajset; sicer bom pa v kratkem doma. Pogledati pa tudi ne smem, sicer bi se takoj komu zdelo, da sem cekin našel in znajo me še zapreti, potem pa adijo mondova in zbogom svet, vam devojkam, dvojkam in kroku pa na svidenje! Da bi Bog dal, da bi bil za dvajset kron, potem pa dam za par dni šoli slovo in ji zakličem na skorajšno svidenje po kroku, kakor hitro bom suh. Ako je pa samo za deset kron, se pa pač ne bo izplačalo „špricati.“ Kaj pa hočem z desetimi kronami? Zadostujejo pač za par noči, ako bi krogal sam, tega pa zopet ne smem storiti, kaj bodo pa rekli moji kolegi, večni krokarji, Fridolin et consortes, ako jih pustim na cedilu. No, za eno noč bo že, ako nas tudi več kroka. Dolgov za enkrat tudi ne bom plačeval, ni vredno spuščati kapljico v morje dolgov. Še enkrat hočem žrebati! Ravno prav, ker sem pred svojim stanovanjem. Pošteti hočem stopinje do svojega stanovanja; ena, dve . . . , bumf, pa sem na tleh, še enkrat pa tudi ne grem štet stopinj, naj bo za deset ali dvajset kron. Pogledati pa ne maram; povedo naj mi drugi ljudje, za koliko je. Tamkaj blizu je trafika, tja grem kupit škatljico nil.

„Škatljico nil prosim, gospodična!“

„Škatljico nil?“

„Da!“

„Tukaj prosim! Eno krono dvajset vinarjev, prosim.“

„Prosim,“ in ne da bi pogledal, kakšen denar ima, položi Viktor na roko prodajalke popolnoma nov — krajcer z letnico 1908.

„Gospod, vi ste se zmotili!“

„Kako se bom zmotil, saj je vendar cekin.“

„Da. Popolnoma nov krajcer iz leta 1908. Vi ste me hoteli goljufati. Tu imate krajcer, pa mi plačajte nil, sicer grem po policaja.“

„Oprostite, gospodična! Mislil sem, da sem vzel doma iz kovčeka cekin, vzel sem pa pomotoma le krajcer. Posim Vas, vzemite nil nazaj. Še enkrat prosim oproščenja. Klanjam se, gospodična!“ In Viktor odide z dolgim nosom: „Prokleta smola! Adijo krok! Adijo mondova, z bogom svet. Amen!“

Izgovor.

Znani abstinent sedi v krčmi, pred seboj ima liter vina, katerega že precej manjka, k njemu stopi prijatelj rekoč: Ti si se vendar zapisal k abstinentom in sedaj vidim pred teboj vino?

Abstinent: Glej no glej, niti zapazil nisem, naročil sem limonado in ta zviti krčmar me je prekanil.

Dolžnost.

Korporal prostaku: Kaj je prva dolžnost infanterista napram korporalu.

Prostak: Da mu preskrbi dobrosrčno kuharico.

Umljiv razložek.

Korporal vojakom: „Zadnjič sem vam že povedal razložek med hauptmanom in lajtnantom in ta je, vam ga bom še enkrat povedal, gospod hauptman nam bodo rekli, da smo osli in gospod lajtnajt pa, da smo biki.“

Abstinent.

A: Kaj je pa tebi v glavo padlo, da si se zapisal k abstinentom.

B: Iz gole koristi, kajti krčmarji, boječi se, da se jim vino v sodih posuši bodo znižali ceno prav gotovo.

DR. ŽANE Z IBLANE.

Astn, glediše je za letas vn. In tu je biu ta peru let, de sa bli ldje skuzinskus zaduvoln iz gledišam in jim ni blu žou za tisteh par kronc, ke sa jh ofral na ultar sluvenskega glediša.

Tud men je blu letas ušech skori use ud kraja, kar sa igral, in iz tem je gespud derehtar pukazu de ma čist moja gusta, al iz ena beseda puvedan: gusta ush Iblančanu.

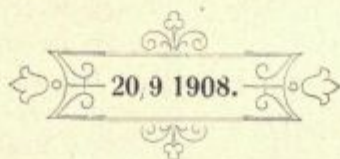
Ldem se u pa gvišn čudn zdel, de ceu cajt med gledišam nism ne enkat bleknu ne tku ne tku ud glediša, ampak sm mouču, kokr de b na blu glediša u Iblan, al pa kokr, de b biu jest tak zaroblenc, de ne-

kol u glediše na grem. Pa jest sm hodu u glediše, še prou pridn sm hodu, sam de sem hodu iz tem razločkam, de sm mogu zmeri ustupnina plačat, in ne kar za badava, kokr sa hudil druh časnkari. Če sa mel pa druh časnkari frej sedež, ke nisa ud glediša nekol drgač pisal, kokr tekat, kedr se jm je derehtar, kašna igralka al pa igralc kej zameru, de sa ga prou nausmilen nasekal; za kua b pa jest pol ud glediša pisu, ke nism mou nč ud nega? Tu m more usak člouk prou dat. Zastojn hvalt glediše, b blu prenaumn. de b ga pa tadlu, pa tud nism mou uržaha. Drgačn sa pa druh. Enem gvišnem gespudem je u želodce ležala pusebn ena peuka, če je prou tku pela, kokr kanalček in igrala pa tud tku de se je čluvek srce kar ud vesela smehlou, če ja je gledu na odre, kedr se je vrtila kokr frtauka. Zravn usega tega je bla pa še tku luštna, de sa bli tist gvišn gspudi kar slinast, kedr sa ja gledal. Edina nena napaka je bla ta, de ni tla iz tistem gespudem pu sluvensk-šmirat, češk jezek pã gspudem ni šou u glava, če prou s je edn glih zavle tega nalaš

učitela držu. Tu je giftal te gespude in zatu taka zamera in udrihajne pu te igralk.

Tu pa ni prou, sej igralke in igralci prideja vnder za tu u Iblana in sa za tu plačan, de u glediš igraja, ne pa murde u kašn uštari, al pa še clu u kvartiri usacga kritkarja pusebi. Tu se more dol udpraut. Glih tku se more pa tud tu dol udpraut, de se na u zavle enga narodnga igralca, ke igra šnopsarja namest de b igrou romarja, cela igra, derehtar in vs glediše frdamu; ampak nakreše nej se tistga igralca, ke misl, de je za Iblančane use dobr, sam de se je za smejat. Kar se pa družga puhujšanja am tiče, pa lohka rečem, de u svet Peter iz ta nar večmo veselam usacga še gorkega u nebesa uzeu, kdur na u bi puhujšan, kokr se u u sluvenskmo glediš puhujšu.

Le lepu udkritasrčn budima in prznejsma, de je glediše vnder zatu tle, de se člouk pu usakdajneh sojeh sitnasteh in sitnasteh drugeh ldi mal razvedri, ne pa de b se hodu u glediše za na un svet prpraulat.

V šoli.

Učitelj: No, Jurče, povej mi, katere živali so ljudem najbolj podobne?

Jurče: Osel, tele in bik.

Učitelj: Kako moraš vendar to trditi.

Jurče: Zato ker me Vi s temi tremi vedno zamenjate.

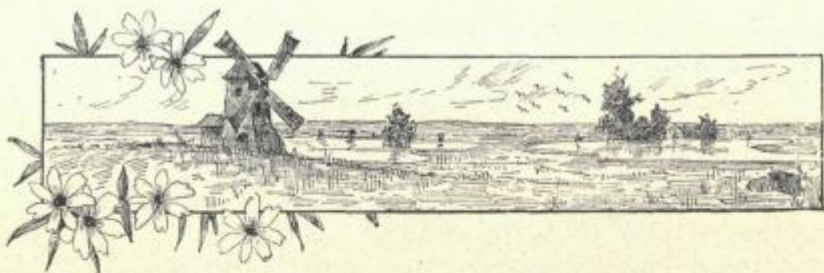
Vzorna žena.

A: Ali je tvoja boljša polovica zadovoljna s teboj, ko prideš tako pozno domov?

B: Ne črhne niti besedice?

A: Ah, krepostna ženska.

B: Da zelo sem zadovoljen z njo, kajti ona pride še kasneje domov kot jaz.

SPISAL IVAN SAJOVIC - VELESOVSKI.

ZA NAROD IN DOMOVINSKI BLAGOR.

SATIRA.

Vnaši občini je takrat županoval Poldac Čuber, človek za mene nesrečnega spomina. Kakor po navadi je bil tudi ta župan gostilničar. Mož brez brk je pa tudi znal. Reklame za gostilno si ni nikdar delal sam, to vse so mu storili naši časopisi. Skoro vsak dan sem bral, da je gosp. Poldac Čuber, gostilničar in župan v krokarskem selu daroval kako svoto za našo družbo sv. Cirila in Metoda, za S. K. S. Z. za obmejne Slovence, za različne sokole in orle, za različna dijaška društva in v zadnjem času za Sicilijo in Kalabrijo. Tako se je zgodilo, da sem v zadnjih šestih tednih njegovo častljivo ime čital v slovenskih časopisih najmanj petdesetkrat, vendar pa darovana svota ni nikdar presegala 50 h, samo v enem slučaju je bilo celih 100 in to za Sicilijo in Kalabrijo, menda zato, ker nam Lahi zidajo slovensko vseučilišče v Ljubljani. Dolgo časa nisem mogel priti do pravega vzroka te velike žrtve, slednjič sem pa premagal to oviro pravilnega delovanja svojih možgan. Dobil sem v roko nek laški list in tam sem med drugimi darovalci za Sicilijo in Kalabrijo bral tudi častito ime Lavoslava Čuber. Seveda laški listi še niso delali zanj brezplačne reklame, slednjič mu je do tega pripomogel ljubljanski Belar s svojim stolpcem na realki, to pa s tem, da je poslal potres v Sicilijo in Kalabrijo. Prepričan sem, da mu je Poldac za to hvaležen.

Poldac pa ni samo gmotno pomagal slovenski narodnosti (saj s tem se vendar pomaga Slovencem, ako darujemo rectius

darujejo za Sicilijance in Kalabrijce) ampak je tudi vedno in povsod povdarjal, da je narodnjak.

Sam se ni nikdar hvalil, koliko je že storil za časa svojega županovanja za svojo občino, pač pa so zato skrbeli somišljeniki Poldacovi. Upeljal je pasji davek, zvišal je plačo občinskemu tajniku, to je vse storil v korist svoji občini, občani so mu bili pa zato še celo nehvaležni. Grozna nehvaležnost!

Dnevi Poldacovega županovanja so bili pa šteti. To se je pa zgodilo takole:

V nedeljo popoldne bila je občinska seja. Pri slučajnostih predlagal je eden izmed odbornikov, naj se upelje v naši občini policijska ura in se prestopki zoper to odredbo kaznujejo. To je bilo pa prehudo za našega župana. Prepustil je za to sejo svoj županski stolček svojemu namestniku, sam je pa stopil med odbornike. Tu je v daljšem govoru pobijal predlog na upeljavo policijske ure. Vsebina tega govora je bila, da je črna nehvaležnost od občanov in v prvi vrsti od odbornikov, da njega zavednega Slovenca in svojega župana preganjajo tako daleč, da mu hočejo denar kar naravnost iz žepa krasti, njemu, ki toliko daruje v narodne namene in ki je že toliko storil v korist občini.

S tem svojim govorom je pa pripravil odbornika, ki je predlagal upeljavo policijske ure, tako daleč, da je predlagal, da se upelje policijska ura samo za eno leto za poskušajo. Odborniki so glasovali in upeljavo policijske ure za enkrat za eno leto sprejeli. To je bilo pa prehudo za župana in Slovenca Poldaca. Kategorično je stopil k mizi, udaril s pestjo ob njo in rekel:

„Ich will aber kein Probierkaninchen sein in odlagam županstvo.“

(Poldac je namreč znal tudi nemško.) Tako se je zgodilo, da bom moral od sedaj naprej pisati o Slovcu in ne tudi o županu Lavoslavu (da mi kdo ne izpremeni kake črke v ti besedi) Čuberju. Poldacu je pa ostal priimek Probierkaninchen.

Važen razlog.

„Zakaj pa hočeš obuti danes najlepše svilnate nogavice, ko je vendar tako slabo vreme in toliko blata?“

„Prismoda, baš zato!“

JANKO OSOJNIK:

ŠALJIVEC IZ PODRAVJA.

ZBIRKA PRIPOVEDEK IZ PODRAVJA NA ŠTAJERSKEM.

5. Marberške žabe.

V marberških mlakah se je rodilo od nekdanj veliko žab. Marberžani so častili te pridne drobne živalice, ki niso nikomur na škodo in ki znajo razun tega tako lepo prepevati. Ob pomladanskih in poletnih večerih se je zbirala marberška mladina in starina pod debelim orehom, kjer so se pogovarjali o starih in novih časih ter poslušali ležé in sedé svojo domačo žabjo muziko. Po sodbi starih Marberžanov prepevajo žabe mnogo lepše nego slavci, ščinkovci in senice. Na posebni strogi občinski ukaz se ni smelo domačim žabam nič žalega storiti, niti se ni smelo o njih nespodobno govoriti.

Toda žabe niso hvaležne živalice. Predobro se jim je godilo v Marbergu, močno so se zaplodile ter se prevzele. Regljale so brez strahu in niso utihnile nekoč, ko so si Marberžani želeli. Zato so zgubile ljubezen in milost svojih prejšnjih dobrotnikov in Marberžani so jim dali vetra, da je bilo joj!"

Bilo je tako:

Tiste pomladi so se sprli Marberžani s sosednjimi občinami. Prepovedali so okoliškimi fantom prepevanje po Marbergu, zaprli nekoliko dečkov in mož, med njimi kovača Klančiča, ki je zaklical v Marbergu samo besede „živijo Slovenci!“ Bilo je še nekaj drugih vzrokov in prepir je naraščal. A Marberžani niso popustili, saj se niso bali nikogar na svetu.

Kar je zvedel nekega dne policaj Šorfšic grozno novico, da se pripravljajo fantje vseh okoliških vasi, da pridejo drugo

nedeljo v Marberg. Najmanj 280 fantov se zbere, ki prikorakajo vsi ob isti uri od vseh strani v trg. Če se do takrat tržani ne poboljšajo, bodo padale batine po njih kakor toča. Tako je povedal Šorfšicu nek poharski muzikant.

Toplo je postalo Šorfšicu, tako toplo, da so mu drgetale noge, ko je hitel v občinsko hišo. Kako je bilo junaškim Marberžanom pri duši, kdo bi to popisal! Plaho so se pogledovali. Vsa zgovornost in pogumnost jim je splavala po vodi in marsikdo je že čutil batine na svojem hrbtu.

„Kaj bo? Kam jo potegnemo? Jaz že ne ostanem v trgu drugo nedeljo,“ govoril je vsak pri sebi.

Župan Guzl se je hipoma spomnil svoje rešitve. „Moji dragi, drugo nedeljo me ne bo doma, kar mi je žal. Imam uradno pot gor k Sv. Trem Kraljem. Če bi bil jaz doma, bi vas gotovo obranil vse.“

Polica j Šorfšic je sicer vedel, da nima Guzl nobene uradne poti, toda takoj je prikimal: „Da, res je, tudi jaz moram z našim gospodom županom k Sv. Trem Kraljem.“ In še več se jih je oglašalo in čudno je bilo, da je imel skoro vsak nujno in važno opravilo na drugo nedeljo.

Hipoma je nastal po Marbergu čuden mir. Vse je molčalo in plašno premišljevalo, kaj bo. Če je prišel v Marberg v prihodnjih dneh kak človek iz okolice, so mu postregli silno prijazno.

Kar dobi župan Guzl nenadoma veliko pismo, v katerem se mu naznanja, da pride v soboto v Marberg kompanija vojakov, ki imajo ves prihodnji mesec svoje vaje na Koroškem in v Podravju. Naj se jim pripravijo stanovanja.

Vojaki so taborili v Marbergu že parkrat, toda tako se jih ni razveselil Boštjan Guzl nikoli poprej ne posej. Vojaki pridejo kakor nalašč ob pravem času.

Takoj je sklical sejo in povedal tako:

„Ker sem videi, da ste vi Marberžani same babe, ki trepečete iz strahu pred nedeljo, sem se odločil jaz, vaš župan, da ne pojdem ta dan iz trga na uradno pot k Sv. Trem Kraljem. Ostanem, da vas branim. Naj le pride kdo v nedeljo v Marberg, vse dam postreljati kakor zajce in srake. To vam povem. Pisal sem tudi že ministru na Dunaj, da ustrelim vsakega rogovileža sam, ako mi minister ne pošlje vojaštva v obrambo. In tukaj imate ministrov odgovor. V soboto primaršira stotnija vojakov, da nas čuva z bajoneti. Vojaki ostanejo pri nas in bodo hodili

seveda tudi na vaje iz trga, če ne bo treba vedno stražiti nas. Tako skrbi vaš župan za svojo občino!“

Silna škoda je, da ni bilo med možmi v Marbergu nobenega fotografa, ki bi zgrabil v tem hipu svoj aparat in bi ovekovečil obraze marberških možakov!

Nepričakovana novica je vlila v srca pogum, dala obrazom veselje in nasula na jezike besede. „Slava našemu županu! Guzl hoch!“ Možje so zgrabili iz hvaležnosti župana in ga nesli na ramah na cesto. Policaj se je razkoračil in zabobnal in v hipu je vedelo vse, da je Marberg rešen velike nevarnosti.

V soboto so čakali marberški možje, žene in deca pred trgov žé od poldneva. Nekateri so hiteli na vrh, da vidijo že od daleč svoje rešitelje, ki so imeli prikorakati od Ivnice čez Radelj v Marberg. Solnce je sijalo prijetno in od Negornikovega vrha so se že bliskale sablje in svetli gumbi.

„Že gredo!“

Posamezni jezdeci so dirjali v Marberg in začudeno gledali to navdušeno množico pred trgov. Eden je govoril celo z županom Guzлом, ki mu je stopil pred konja. „Dosti jih prihaja, ne samo ena stotnija“, je razjasnil Guzl svojemu narodu.

Kmalu je bilo vojaštvo že tukaj. Z vrha pa so se valili še vedno novi in novi oddelki, stotnija za stotnijo, bataljon za bataljonom, regiment za regimentom. A vse je šlo naprej skozi trg sproti in se niti ustavili niso prej ko ob Dravi pod Niklom na kratek počitek.

Marberški možje so že malo dvomili, da bi bil poslal vse te polke minister Marbergu v pomoč. Vsaj Edelman je trdil, da bodo na Koroškem letos navadni manevri in da pri tej priliki pride v Marberg stotnija vojakov kakor se je že večkrat zgodilo; župan pa je lagal in ministru menda niti pisal ni. Župan Guzl je zarohnel nad možmi, naj molče, ker zdaj prihaja njihova stotnija, ki je korakala kot zadnji oddelek te velike vojaške kolone.

Slovenski fantje so bili; prepevajoč so prikorakali do marberške množice in so se tukaj vstavili. Stotnik je jahal na koncu. K njemu je stopil župan s svojim zborom ter pozdravil v imenu občine „gospoda hauptmana in vso kompanijo“, ter rekel, da je pripravljeno vse in da dobe vojaki v trgu danes in jutri večerjo na občinske stroške. Stotniku se je zdela ta prijaznost nenavadna, ker ni bi prvič v Marbergu, toda sprejel je ponudbo in pohvalil župana in ljudstvo. —

Ko je slišalo vojaštvo o večerji in ugodnih stanovanjih, je klicalo vse vprek: „Živijo Marberg!“

Marširali so v trg, razdelili se po hišah in dobro so se imeli.

V trgu je bilo v nedeljo vse živo, toda mirno. Prihajali so ljudje iz okolice, tudi fantje, toda nikomur ni bilo videti na licu, da bi se bilo nameravalo kaj posebnega. Vojaki pa so kmalu zvedeli, da je potegnil pohorski muzikant Marberžane za nos, ker je bil postrašil policajja, da pridejo fantje v trg razbijat. Zvedel je tudi stotnik in se zelo smejal, ker je razumel sedaj vso marberško prijaznost in gostoljubnost. Vojakom pa so stregle gospodinje s pečenko, vinom, pogačami in štruklji, kakor se ni streglo še nikjer. Narednik (feldeibel) Končan, ki je stanoval zraven stotnika pri županu Guzlu, je povedal županovi debeli gospodnji Neži, da bodo njegovi vojaki branili Marberg do zadnje kaplje krvi, kadar bo sila. Tudi to se je zvedelo takoj po trgu in še rajši so imeli Marberžani naše vojake.

Vse je bilo v redu. Zvečer pa se je stotnik jel silno hudovati na žabe, ki so regljale korajžno po vseh konicah Marberga, posebno pa v Guzlovi veliki mlaki. Prvo noč ga niso bile motile, ker je truden kmalu zaspal. Prihodnji večer pa je bila druga!

Stotnikov sluga je privlekel od župana polno odej ter zadelal z njimi vsa okna stotnikove sobe, a stotnik kljub temu ni mogel zaspati.

Nekolikokrat je skočil stotnik iz postelje kakor obseden, dirjal po sobi gor in dol ter preklinjal Marberg in marberške žabe. Žabe pa so prepevale in godle naprej svojo pesem.

Isti koncert je poslušal stotnik drugi in tretji večer in živci so ga tako srbeli, da je zarohnel nad županom: „Marberški župan, čujte! Če ne zamašite grl svojim žabam, potem boste videli, kaj vam storim. Tega ne trpim več! Moji vojaki gredo stran in vas ne pridejo branit, če bi vam sovražniki zažgali tudi ves Marberg. Saj bi tako bilo dobro, potem bi pocrkale vsaj vaše žabe!“

Stotnikova jeza je potrla župana Guzla. Zavoljo žab, da ne more gospod spati? Čudno! Domačini pa so žabam tako vajeni in jih tako radi poslušajo! A da bi zaradi žab odšlo vojaštvo iz trga, to se vendar ne sme zgoditi!

Odbor je sklenil s težkim srcem, da se morajo ob prvi priliki vse žabe pokončati. Ko je odšel stotnik s svojo stotnijo popoldne nekam na ponočno vajo, so hoteli Marberžani porabiti

priliko in se kruto znositi nad žabami, ki niso marale z dobra utihniti.

Župan je ukazoval tako glasno, da so ga slišali po vsem trgu. Na županovo mlako so navozili tri vozove slame. Slamo so užgali in plamen je švigal dobrih 5 sežnjev visoko v zrak. Sreča je bila, da ni bilo nikakega vetra, drugače bi skakale goreče vetrnice po Marbergu.

Žabe so utihnile in veselje je žarelo z marberških obrazov, češ da so pokazali nehvaležnim žabam, ki se pečejo in kuhajo zdaj v goreči mlaki. Nato so storili isto še pri drugih mlakah in so sežgali tudi vso krmo, ko jim je zmanjkalo slame. — Nobene rege ni bilo več slišati to noč po Marbergu.

Stotnik se je čudil drugega dne, da smrdi po Marbergu po požaru in da ni nobene žabe več po mlakah. Spal je mirno in se ni brigal za Marberžane. Za dva dni pa se jamejo žabe zopet glasiti v tej in oni mlaki. Polagoma so se izkopale vse iz blata, kamor so se bile poskrile v strahu pred ognjem. Tretji večer je bilo po Marbergu spet vse živo in glasno in stotnik je bil vesel, da je to že zadnji dan njegovega bivanja v trgu. Drugega jutra je pobasal sluga stotnikove reči in vsa stotnija je odkorakala na Koroško v Celovec.

Marberžani so gledali za vojaki. Gotovo so krive žabe, da odhajajo njihovi branitelji!

Vračali so se v trg s povešenimi glavami.

Žab odslej Marberžani ne morejo več trpeti in jih preganjajo, koder jih morejo. (Sloga.)

Razumeta se.

Dva vinska bratca se srečata na cesti.

N: Kje si pa bil Jože?

J: Tam Nace, kamor greš ti sedaj.

Abstinent.

No Matevž, danes ko sva se zapisala k abstinentom in naredila velik korak v našem napredku, ga greva pa že lahko en liter ruknit.

Med otroci.

Nacek in Jožek se srečata.

N: Ti Jožek, ali tvoj oče tudi goldinarje žre.

J: Tega pa na vem.

N: O jaz pa vem, kajti mati so danes rekli očetu, da je že dvatisoč goldinarjev požrl.

Usmiljena žena.

Moja žena, to ti je srce, kadarkoli pridem domov pijan, me oblije z mrzlo vodo, da drugi dan ne trpim na mačku.

Človekoljubje.

Župnik: Ako dobiš pijanca na tleh, tedaj — — —

Potepuh: Tedaj mu preišči žepe in če ima kaj denarja, mu ga poberi, da se ga ne bo še enkrat napil.

Pri zdravniku.

Prosim gospod doktor, zdravila za pokvarjen želodec, katerega bom imel prihodnji teden, ko se vrne moja žena iz letovišča.

Sanje.

Žena: Dragi, danes sem imela lepe sanje, sanjalo se mi je, da si mi kupil najmodernejši klobuk.

Mož: Glej, glej, draga moja, meni se je sanjalo ravno to, kupil sem ti najmodernejši klobuk, a ti si ga zavrnila, češ da je še stari dober in novega še ne rabiš.

Nadarjenost.

Učitelj: Zadnjo uro sem vam našteval živali, katere si v nevarnosti dajo znamenje n. pr. divje koze. Ali pozna še kdo katero?

Tonček: Jaz! Domač prašič, kadar ga koljejo tudi kruli in daje znamenje svojim tovarišem, da naj se pripravijo.

Iz zakonskega življenja.

Oče: „Žena, ne jezi me! Moj sin mora postati vojak na vsak način in konec je besedij. Tu nima nihče drugi ničesar govoriti; jaz sem njegov oče!“

Žena: „Oj, kaj si ti vse domišljuješ!“

Napačno umel.

Žena: Dragi mož, kupi mi kaj lepega za na glavo.

Mož: Da, da, na to sem že sam mislil in naročil — lasuljo.